

בע"א (חדרה) 40418-01-13 - מוחמד גנאים נ' עיריית חדרה

בע"א (חדרה) 40418-01-13 - מוחמד גנאים נ' עיריית חדרהשלום חדרה

בע"א (חדרה) 40418-01-13

מוחמד גנאים

נגד

עיריית חדרה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים בחדרה

[18.02.2013]

כב' השופטת טל תדמור-זמיר

החלטה

זוהי החלטה בבקשה "להישפט/לביטול דו"ח חנייה לרבות בקשה דחופה ביותר לביטול/לעיכוב הליכי גביה" (כך במקור).

לטענת המבקש ביום 30.3.1999 ניתן לו דו"ח חנייה מס' 20254256 (להלן: "הדו"ח") ובגין אותו דו"ח הצטברו פיגורים וננקטו הליכי גביה, שלא בידיעתו.

על כן הוא מבקש כי בית המשפט יורה על ביטול הדו"ח ולחילופין יקבע כי לא ניתן לאוכפו בשל התיישנות העונש. כן הוא מבקש להורות על ביטול/עיכוב הליכי הגביה והארכת המועד להגשת בקשה להישפט עד ליום הגשתה בפועל למזכירות בית המשפט.

עוד טוען המבקש כי מעולם לא קיבל הודעה בגין הדו"ח הנ"ל, למעט דרישה לתשלום קנס שהתקבלה אצלו בסוף שנת 2010 (להלן: "הדרישה"), אותה צירף כנספח א' לבקשתו וכן טוען הוא טענות לעניין התיישנות העבירה והתיישנות העונש.

לטענת המשיבה בהתאם להוראת סעיף 229 (ח2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "חסד"פ"), ומשחלפו המועדים הקבועים בחוק להגשת בקשה לביטול הודעת תשלום קנס או להודעה על בקשה להישפט, יש לראות את המבקש כמי שהורשע בבית המשפט ודינו נגזר.

לגופו של עניין טוענת המשיבה כי הדו"ח הונח על חלון רכב המבקש כחוק וביום 13/1/2000 נשלחה הודעת תשלום הקנס למבקש, דהיינו תוך שנה מיום ביצוע העבירה ובדואר רשום לכתובתו, וזאת בהתאם לתקנה 41 (ב) לתקנות סדר הדין הפלילי.

עוד לטענתה, המבקש השתהה שיהוי ניכר, שכן עוד ביום 27/12/2004 פנה בכתב אל המשיבה בבקשה לקבל פרטים על הדו"ח, פרט אותו לא ציין המבקש בבקשתו.

דין

למקרא הבקשה עולה כי המבקש כלל בבקשתו טענות הן לענין התיישנות העונש והן לענין התיישנות העבירות לסירוגין ואין הוא מבחין ביניהן.

באשר לטענת התיישנות העונש - טענה לפיה לא ניתן עוד לגבות את הקנס בשל התיישנות, הינה טענה להתיישנות העונש.

התיישנות זו שונה מטענת התיישנות העבירה, כיוון שהיא מניחה את קיומם של ההרשעה וגזר הדין ואיננה מבקשת לערער עליהם אלא על האפשרות לאכיפתו של הקנס שהוא העונש.

במקרה דנן עסקינן בעבירת קנס מסוג "חטא" ובהתאם לסעיף 10 לחסד"פ, תקופת ההתיישנות לגביה היא 3 שנים. אבהיר כבר עתה, כי טענות ביחס להתיישנות העונש, מצויות בסמכותו העניינית של בית משפט השלום, ולא יישמעו בבית המשפט לעניינים מקומיים. (ראו לענין זה: ע"פ 3482/99 אריה פסי נ' מדינת ישראל פד"י נג(5) 715).

משכך, ככל שהבקשה מתייחסת להתיישנות העונש, דינה להידחות מחמת חוסר סמכות עניינית. באשר להתיישנות העבירה -

תקנה 41(ב) לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 קובעת:

"41(ב) לא שולם הקנס במועד שנקבע בהודעה שהוצמדה לרכב, ולא ביקש בעל הרכב להישפט תוך אותו מועד, תומצא לבעל הרכב הרשום ברשות הרישוי הודעת תשלום קנס חדשה"

סעיף 225א. (א) לחסד"פ קובע:

"225א. (א) עברה שנה מיום ביצוע עבירת קנס, לא יוגש עליה כתב אישום ולא יומצאו בענינה הזמנה לפי סעיף 222 או הודעת תשלום קנס לפי סעיף 228(ב); ..."

בענייננו, על המשיבה להוכיח, כי בתוך תקופה של שנה מיום ביצוע העבירה נשלחה למבקש הודעה על ביצוע העבירה. אם עובדה זו תוכח, אזי נטל ההוכחה עובר אל כתפי המבקש להוכחת העובדה, כי ההודעה לא התקבלה אצלו מטעמים שאינם נעוצים בהימנעותו שלו לקבלה, כפי שעולה מתקנה

44 א' לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974.

על מנת להרים את נטל ההוכחה על המשיבה להציג בפני בית המשפט אישור משלוח דבר דואר רשום, שילמד על המועד בו נמסרה הודעה למבקש.

אישור משלוח דבר דואר רשום, הינו אישור מודפס של רשות הדואר המופנה אל השולח ובו מופיעים בין היתר הפרטים הבאים:

מספר דבר הדואר הרשום;

שם הנמען;

כתובת הנמען;

מועד הדפסת/הפקת האישור;

מספר הדו"ח;

תאריך הדפסה התואם את תאריך המשלוח שמופיע בעיריית חדרה (שהינו מוקדם למועד המשלוח בדואר). מועד משלוח הדואר הרשום;

במקרה דנן, צירפה המשיבה בנספח ד' לתגובתה פלט של רשימת דברי דואר רשומים שנמסרו למשלוח ביום 13/1/2000 וביניהם דבר הדואר שנשלח, לכאורה, למבקש, כאשר לדידה יש בפלט האמור כדי להוכיח שהודעה נמסרה למבקש כדיון, בתוך שנה מיום ביצוע העבירה. על הפלט אין חותמת של סניף הדואר. דא עקא, שלדידי אין די בפלט האמור כדי להוכיח בוודאות כי המבקש אכן קיבל את דבר הדואר המופיע ברשימה בתוך שנה ממועד ביצוע העבירה.

בהעדר חותמת של סניף הדואר, הרי שאין בפלט, אף לא כדי להוכיח כי בית הדואר קיבל את כל דברי הדואר עליהם נמנה דבר הדואר המיועד למבקש, קל וחומר שלא כדי להקים את חזקת המסירה. משכך, לא שוכנעתי כי המשיבה עמדה בנטל החובה המוטלת עליה.

למעלה מן הנדרש אציין, כי לא נעלמה מעיני העובדה שבניגוד לנאמר בתצהירו, מנספח א' לתגובת המשיבה עולה כי למבקש נודע אודות הדו"ח כבר ביום 27/12/2004. כך גם לא נעלמה מעיני העובדה כי בקשת המבקש נגועה בשיהוי משמעותי.

עם זאת, אני סבורה כי אין בכך בכדי להפחית את אחריות המשיבה בראש ובראשונה להקפיד ולבצע את המוטל עליה על פי חוק ואין בכך בכדי לשנות את המסקנה אליה הגעתי בדבר התיישנות העבירה. לאור האמור לעיל, אני מקבלת את הבקשה, מורה על ביטול הרשעת המבקש, ביטול דו"ח החנייה והליכי הגבייה שננקטו בגין דו"ח זה.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ח' אדר תשע"ג, 18 פברואר 2013, בהעדר הצדדים.